

W zarzucie trzecim podnoszą zasadniczo, że Sąd świadomie odmówił wyciągnięcia konsekwencji z karnego charakteru sankcji w prawie konkurencji i nowych obowiązków wynikających z Karty praw podstawowych Unii Europejskiej. Bezasadnie i błędnie zastosował bowiem unijne pojęcie przedsiębiorstwa z naruszeniem domniemania autonomiczności leżącego u podstaw krajowego prawa spółek i karnego charakteru sankcji w prawie konkurencji. Poza tym Sąd powinien był z urzędu stwierdzić bezprawność obecnego systemu postępowania administracyjnego przed Komisją.

W zarzucie czwartym wnoszące odwołanie podnoszą naruszenie prawa do obrony, wynikające z błędnej wykładni zasad słuszności i równości stron. Sąd uwzględnił bowiem skargę Komisji na podstawie *probatio diabolica* i błędnie stwierdził, że autonomiczność spółki zależnej należy oceniać w sposób ogólny na podstawie jej kapitałowych powiązań ze spółką dominującą, a nie — tak jak powinien — na podstawie zachowania na danym rynku.

W zarzucie piątym wnoszące odwołanie przywołują naruszenie obowiązku uzasadnienia, gdyż Sąd krótko stwierdził, że Komisja odrzuciła ich argumentację, nie przeprowadzając jakiegokolwiek analizy argumentów przytoczonych przez tę ostatnią (część pierwsza). Wnoszące odwołanie podnoszą ponadto naruszenia prawa w odniesieniu do wymogu uzasadnienia ciążącego na Komisji (część druga) i zarzucają Sądowi, że uzasadnienie Komisji zastąpił swoim uzasadnieniem (część trzecia).

W zarzucie szóstym wnoszące odwołanie podnoszą naruszenie zasady dobrej administracji, gdyż kwota grzywny nałożonej na nie jako spółki dominujące jest wyższa niż grzywna wymierzona odpowiedzialnej za naruszenie spółce zależnej Arkema.

W zarzucie siódmym wnoszące odwołanie twierdzą, że Sąd popełnił szereg naruszeń prawa przy zastosowaniu współczynnika 3 w celu zagwarantowania efektu odstraszającego grzywny. Sąd naruszył tym samym wytyczne z 1998 r. dotyczące obliczania grzywien (część pierwsza) oraz zasadę niepodzielności kwoty podstawowej grzywny (część druga).

W drodze zarzutu ósmego wnoszące odwołanie żądają obniżenia kwoty nałożonych na nie grzywien.

W drodze zarzutu dziewiątego wnoszące odwołanie żądają uchylenia obowiązku zapłaty odsetek za zwłokę, których domaga się Komisja w wykonaniu zaskarżonej decyzji i wyroku.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Krajský súd v Prešove (Republika Słowacka) z dnia 22 sierpnia 2011 r. — SKP przeciwko Kveta Polhošová

(Sprawa C-433/11)

(2011/C 340/12)

Język postępowania: słowacki

Sąd krajowy

Krajský súd v Prešove

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: SKP

Strona pozwana: Kveta Polhošová

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 5–9 dyrektywy 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotyczącej nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, iż powinno się uznać za nieuczciwą praktykę również praktykę podmiotu gospodarczego, który przenosi wierzycelności względem konsumentów na podmiot w stanie upadłości, jeżeli konsumenci nie mają gwarancji zwrotu kosztów postępowania sądowego wszczętego na podstawie umowy konsumenckiej.
- 2) Jeżeli odpowiedź na poprzednie pytanie brzmi, że cesja wierzycelności względem konsumentów na podmiot w stanie upadłości w celu odzyskania jest sprzeczna z prawem Unii Europejskiej, czy:
  - A. artykuł 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej można interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwia się on, aby organ sądowy dla potrzeb ochrony konsumentów nie zastosował obniżenia opłaty sądowej przewidzianego w ustawie na rzecz syndyka masy upadłościowej i orzekł ewentualnie, bez naruszenia prawa syndyka masy upadłościowej do ochrony sądowej, o zakończeniu postępowania z uwagi na brak wniesienia opłaty sądowej od pozwu;
  - B. artykuł 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG [z dnia 5 kwietnia 1993 r.] w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich⁽²⁾ sprzeciwiają się zastosowaniu przepisu prawa krajowego o zwolnieniu syndyka masy upadłościowej od opłaty sądowej, jeżeli w braku nieuczciwej praktyki powód nie byłby zwolniony od rzeczowej opłaty sądowej, a z uwagi

na zakończenie postępowania uniknięto postępowania sądowego dotyczącego świadczenia wynikającego z nieuczciwego warunku umowy.

(¹) Dyrektywa 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotycząca nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniająca dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady („Dyrektywa o nieuczciwych praktykach handlowych”), Dz.U. L 149, s. 22.

(²) Dz.U. L 95, s. 29.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof (Austria) w dniu 26 sierpnia 2011 r. — CHS Tour Services GmbH przeciwko Team4 Travel GmbH

(Sprawa C-435/11)

(2011/C 340/13)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Oberster Gerichtshof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: CHS Tour Services GmbH

Strona pozwana: Team4 Travel GmbH

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 5 dyrektywy 2005/29/WE (¹) Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotyczącej nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniającej dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 (dyrektywy o nieuczciwych praktykach handlowych) należy interpretować w ten sposób, że w przypadku wprowadzających w błąd praktyk handlowych w rozumieniu art. 5 ust. 4 tej dyrektywy nie jest dopuszczalne oddzielne badanie kryteriów, o których mowa w art. 5 ust. 2 lit. a) tej dyrektywy?

(¹) Dyrektywa 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotycząca nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniająca dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 (dyrektywa o nieuczciwych praktykach handlowych), Dz.U. L 149, s. 22.

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 16 czerwca 2011 r. w sprawie T-235/07, Bavaria NV przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 31 sierpnia 2011 r. przez Bavaria NV

(Sprawa C-445/11 P)

(2011/C 340/14)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Wnoszący odwołanie: Bavaria NV (przedstawiciele: O.W. Brouwer, P.W. Schepens i N. Al-Ani, avocats)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału o:

— uchylenie punktów 202 — 212, 252 — 255, 288, 289, 292 — 295, 306, 307 oraz 335 wyroku Sądu z dnia 16 czerwca 2011 r.;

— zwrócenie sprawy do Sądu lub stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji (¹) (w całości albo w części); oraz

— obciążenie Komisji kosztami postępowania przed Sądem i Trybunałem.

Zarzuty i główne argumenty

Po pierwsze, wnoszący odwołanie uważa, że Sąd dokonał błędnej wykładni prawa Unii, a w szczególności art. 101 ust. 1 TFUE, że naruszył zasadę bezpieczeństwa prawnego oraz że jego rozumowanie w przedmiocie ustalenia daty początku naruszenia jest niespójne. Spotkanie w dniu 27 lutego 1996 r. nie jest częścią naruszenia i nie może stanowić punktu wyjścia dla serii spotkań o charakterze antykonkurencyjnym. W zakresie, w jakim Sąd uważa, że sam fakt określenia spotkania z dnia 27 lutego 1996 r. jako spotkania „Catherijne” oznacza, że to miało ono cel antykonkurencyjny, narusza on zaskarżoną decyzję i przekracza granice swojej kompetencji. Metoda, jaką posłużył się Sąd dla ustalenia serii spotkań o celach antykonkurencyjnych nie może być metodą dla ustalenia początku naruszenia. Ponadto Sąd dał dowód niespójności w swoim rozumowaniu dochodząc do wniosku, że samo oświadczenie Inbev może wystarczyć do wykazania istnienia naruszenia.

Po drugie, wnoszący odwołanie podnosi, że Sąd błędnie zinterpretował i zastosował zasadę równego traktowania (oraz nie dostarczył dostatecznego uzasadnienia) stwierdzając, że zaskarżona decyzja nie może być porównywana z wcześniejszymi sprawami w tym samym sektorze, a w szczególności z decyzją Komisji w sprawie 2003/569 (²) — Interbrew-Alken Maes. Ponadto brak było obiektywnego uzasadnienia odmiennego traktowania danych przedsiębiorstw w ww. sprawach.